

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 31/2017
25.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела у саизвршилаштву тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 1434/16 од 26.12.2016. године, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр. 1073/12 од 21.06.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжІ 1418/16 од 07.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2017. године једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 1434/16 од 26.12.2016. године, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр. 1073/12 од 21.06.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжІ 1418/16 од 07.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 4К бр. 1073/12 од 21.06.2016. године, поред осталих, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио у саизвршилаштву кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ описано под I тачком 1 изреке, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, а под тачком 2 због кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, описано под II, утврђена му је казна затвора од једне године, а због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, описано под IV тачка 1, утврђена му је казна затвора у трајању од једне године, док му је за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, описано под тачком 2, утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и за продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ, описано под VI, утврђена казна затвора у трајању

од четири месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Истом пресудом сви окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка у износу ближе наведеном у изреци правноснажне пресуде, у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, као и да на име имовинскоправног захтева исплати оштећенима износе ближе наведене у изреци правноснажне пресуде, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. На основу члана 87. КЗ према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, док су оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева сагласно одредби члана 258. ЗКП, упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КжІ 1418/16 од 07.11.2016. године делимичним усвајањем жалби браниоца окривљене ББ и окривљеног АА приеначена је првостепена пресуда у односу на окривљену ББ само у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву а у односу на окривљеног АА само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу отклонио обавезу окривљене ББ да оштећеном ВВ исплати износ од 9.000,00 динара, а окривљеном АА за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде под IV тачка 1, утврди као појединачну казну затвора у трајању од шест месеци и задржао као правилно утврђене појединачне казне затвора и то: у трајању од једне године за кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 203. став 1. КЗ и у трајању од четири месеца за продужено кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. КЗ у вези члана 33. и члана 61. КЗ, за која кривична дела је оглашен кривим изреком првостепене пресуде, па је окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и једног месеца, док је жалбе окривљене ББ и браниоца окривљеног ГГ као и жалбе браниоца окривљене ББ и окривљеног АА, у преосталом делу одбио као неосноване а првостепену пресуду у непреиначеном делу, потврдио.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр. 1073/12 од 21.06.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжІ 1418/16 од 07.11.2016. године захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац Ктз бр. 1434/16 од 26.12.2016. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде члана 42, 43. и 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине првостепену пресуду у делу изреке под ознаком IV став 1 и другостепену одлуку у делу у коме се потврђује првостепена пресуда под ознаком IV став 1 и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, због повреде закона на штету окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и

браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против које је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 1434/16 од 26.12.2016. године, је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости Републички јавни тужилац као разлог подношења захтева означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 42, чланом 43. и чланом 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица (у даљем тексту ЗМ). Исту образлаже тако што наводи да суд упркос томе што је окривљени кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ ближе описано под знаком IV тачка 1 изреке првостепене пресуде учинио као малолетно лице (рођен ... године) и што у време покретања поступка није навршио 21 годину, није применио материјалне и процесне одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, већ одредбе Законика о кривичном поступку на који начин је повредио одредбе члана 42. и члана 46. ЗМ и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога у захтеву се указује да је суд повредио и одредбу члана 43. ЗМ јер у другом степену није одлучивало веће за малолетнике у жалбеном поступку.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Одредбом члана 46. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да се одредбе овог закона примењују у поступку према лицима за која постоји основана сумња да су извршила кривично дело као малолетници, а у време покретања поступка, односно суђења нису навршила 21 годину.

Према стању у списима предмета окривљени АА рођен дана ... године, кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, ближе описано под IV тачка 1 изреке пресуде је извршио као старији малолетник у периоду од 14. до 16. марта 2010. године, са навршених 16 година живота, док је у време суђења - одржавања главних претреса од 19.05.2015. до 21.06.2016. године када је донета првостепена пресуда а затим дана 07.11.2016. године и правноснажна другостепена пресуда имао навршену 21 годину и био пунолетно лице.

По ставу Врховног касационог суда, како је окривљени у време суђења а што је време доношења правноснажне другостепене пресуде дана 07.11.2016. године имао навршену 21 годину односно тачно 23 године три месеца и 17 дана, то се на окривљеног и ово суђење у смислу члана 46. став 1. ЗМ не могу

примењиватио одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Налазећи, да из напред изнетих разлога, у побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде члана 42, члана 43. и члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, то је Врховни касациони суд захтев Републичког јавног тужиоца, оценио неоснованим.

С`тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога а на основу одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП захтев Републичког јавног тужиоца одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ЈД-17